

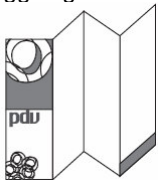

TUDNI
NEVÉN
NEVEZNI

1. Kivágni

2. Behajtani négy
részre
függőlegesen

3. Behajtani két
részre
vízszintesen

Életige

2007. augusztus

**Fussuk meg kitartással
az előttünk lévő pályát,
emeljük tekintetünket
(...) Jézusra!"**

(Zsid 12,1-2)

Próbatételek és szenvedések szövik
át azoknak a keresztényeknek az
életét, akikhez a
Zsidóknak írt levél szól.
Néha megkönyékezi őket
a csüggedés: jobb lenne a
könnyebb utat választani,
jobb lenne feladni.

8

A levél írója ezzel szemben azt
kéri, hogy a megkezdett úton
haladjanak. Ha nehéz is, ha nagy
ára is van: az élet teljességére
csak az evangélium vezet el.

Mi, akik elhatározzuk, hogy
Jézust követjük, és szeretnénk
Vele célba érni, olyanok vagyunk,
mint az atléták; szükségünk van
kitartásra, ellenálló képességre
és állóképességre. Ez egyrészt
abból a meggyőződésünkéből
fakad, hogy Isten velünk van,
másrészt az elhatározásból: ki
akarunk tartani a végsőkig.

Meghívásunk arra szól, hogy
csak Jézusra szegezzük
tekintetünket, aki előttünk jár, és
vezet bennünket. Ő ugyanis a
keresztben – különösen, amikor
úgy érezte, hogy az Atya
elhagyta – példaképünk lett a
bátorságban, a kitartásban, a
tűrésben. Állhatatos tudott
maradni a megpróbáltatásban, és
újra annak az Istennek a kezébe

ajánlotta életét, akiről úgy érezte,
hogy elhagyta.

**Mellettünk áll az összes
nehézségben, hogy valamennyi
fájdalmunkat megossa velünk.**

Hogyan éljük tehát ezt az ígét?

Úgy, hogy Jézusra tekintünk, és
megtanuljuk „**nevén szólítani Őt**
életünk küzdelmeiben. Hívjuk
magány-elhagyott Jézusnak,
kétkedés-elhagyott Jézusnak,
megsebeztség-elhagyott Jézusnak,
próbatétel-elhagyott Jézusnak,
vigasztalanság-elhagyott Jézusnak,
és így tovább!

Ha nevén nevezük, látni fogja,
hogy felfedeztük és felismertük Őt
minden fájdalomban, és erre Jézus
még nagyobb szeretettel válaszol.
És ha átöleljük, akkor Ő lesz
számunkra a **béke, a megerősítés,
a bátorság, a
kiegyensúlyozottság, az
egészség, a győzelem.**

**Mindenre magyarázatot ad,
mindenre megoldást kínál."**

„CSÜGGEDÉS NÉLKÜL”

Történt egyszer,
hogy...

Emlékszem arra, amikor anya
maga köré hívott minket, hogy
közölje súlyos betegségét, hogy
rákja van. Úgy tűnt, hogy megállt
körüöttünk a világ. Elfogott a
félelem, mert nem tudtam, mi
tévő legyek.

Rá, az elhagyott Jézusra
gondoltam, és megértettem, hogy

erősnek kell lennem anya miatt.

Azon az éjszakán az ágyban sokat
gondoltam Jézusra és beszéltem
vele. Kértem, hogy segítse anyát és
az egész családot. Majd ezt mondtam
neki: „Jézus, te sokat szenvedtél
értünk. Ez egy kis része annak a
fájdalomnak, és ezt neked akarom
ajándékozni”.

A gyógykezelés közben többször is
megemlékeztem a keresztre feszített
Jézusról. Ő is szenvedett, Ő volt „az
ereje vesztett”, „a gyenge”.

Anya már jobban van. Visszatekintve,
nem volt egyszerű, de biztos vagyok,
hogy Isten elkísérte és kíséri minden
lépésünket, az életünket.

(Jelena – Horvátország)

www.teens4unity.net